Με άνεση ανακαλώ το Φθινόπωρο του ’77 και την μεγάλη ανυπομονησία να αντικρίσω, για πρώ τη φορά το παραβάν, να σταυρώ σω το ψηφοδέλτιο, να αφήσω το φάκελο στην ξύλινη κάλπη. Ήταν πελώ ρια η επιθυμία να συμμετέχω στη διαδικασία. Για ένα παιδί που η δικτατορία παρέλαβε στα 10, το Πολυτεχνείο το σημάδεψε στα 16, ενώ ένα χρόνο αργότερα, έκανε μετά πάσης αφέλειας μεταμεσονύκτια πηγαδάκια με θέμα, …ένα βήμα μπροστά δυο βήματα πίσω, οι εκλογές και η πεποίθηση ότι όλα διορθώ νονται φάνταζαν ως κάτι ιερό. Έτσι ήταν τότε, ή έστω έτσι τα αντιμετώ πιζαν κάποιοι.

Έτρεχε ο χρόνος, γύριζαν τα πράγματα, κάποια έστρωναν, ελπίδες έρχονταν, όνειρα πλάθονταν και η πολιτική ήταν σαν ένα πολύπλοκο εργαλείο, που χειρίζονταν άνθρωποι με κύρος, γνώσεις και ανιδιοτέλεια. Αυτό καταλάβαινε ένας αμαθής 20χρονος το Φθινόπωρο του ’77, που προσπαθούσε να γνωρίσει το παρόν, να αποκωδικοποιήσει το παρελθόν και να σχεδιάσει το μέλλον.

Ως εκ τούτου το εκλογικό δικαίωμα ήταν και υποχρέωση. Σαφής και ο νόμος που ανάγκαζε τους πολίτες να σταθούν μπροστά στην κάλπη. Ήταν ο τρόπος να πείς την άποψη σου, να δομήσεις το πολίτευμα, να ξορκίσεις το φάντασμα του ολοκληρωτισμού, να μετέχεις στις διαδικασίες. Ήταν και πολύ νωρίς, για την άποψη ότι αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν κάτι, θα είχαν κυρηχτεί παράνομες.

Σαράντα δύο χρόνια και δεκαπέντε εθνικές εκλογικές αναμετρήσεις αργότερα το τοπίο είναι ολότελα διαφορετικό. Κι αν το εκλογικό βιβλιάριο ως διαβατήριο, αλλά και αποδεικτικό της συμμετοχικής διαδικασίας δεν υφίσταται, είναι κάτι που απασχολεί ρομαντικούς και ηλικιωμένους. Την ίδια στιγμή η φανερή παρακμή του πολιτικού λόγου και η έκπτωση πολλών προσώπων που διεκδικούν ψήφους και εξουσία, παρασύρουν σε ακόμα πιο χαμηλά μονοπάτια το εκλογικό σώμα.

Το εκλογικό σώμα, δείχνει να μοιράζεται σε δυο μεγάλες κατηγορίες. Στους αδιάφορους και στους φανατικούς. Η πρώτη συγκροτείται από ανθρώπους απολιτίκ, πάντα υπήρχαν τέτοιοι, αλλά και από πολίτες βαθιά απογοητευμένους, που πιστεύουν ότι όλα έχουν χαθεί. Η δεύτερη κατηγορία αποτελείται από πρόσωπα ποτισμένα με μισαλλοδοξία και στην καλύτερη των περιπτώσεων
κατά μείζονα λόγο ημιμαθή, ή από περιπτώσεις που τους οδηγεί το συμφέρον, το προσωπικό συμφέρον.

Ζούμε μια περίεργη εποχή, όπου κάποιοι πολιτικοί συντάκτες κάνουν στρατευμένη πολιτική και όχι δημοσιογραφία και κάποιοι πολιτικοί κάνουν δημοσιές σχέσεις και όχι πολιτική. Συν αινεί ως προς τούτο και το σάρωμα της καθημερινότητας από τα μέσα κοινωνικής διαδικτύωσης. Είναι μια, χωρίς προηγούμενο δημόσια έκθεση, πολύ χαμηλού, συχνά εξευτελιστικού, επιπέδου.

Ας μην λησμονούμε, ότι στον τόπο μας υπάρχει και το αποτύπωμα του Εμφυλίου. Εβδομήντα χρόνια μετά το πέρας του, αντί να απομακρύνεται, τροφοδοτείται. Αντί να διδάσκει, διχάζει. Γίνεται και αυτό, θύμα της πολιτικής σκοπιμότητας, αφού πρώτα άφησε βαρύ το στίγμα του στην κοινωνία για δεκαετίας, δημιουργώντας αποκλεισμούς και μίσος.

Την Κυριακή διεξάγεται η 18η μεταπολιτευτική εκλογική αναμέτρηση για την ανάδειξη των επόμενων εκλεκτών που θα κυβερνήσουν τον τόπο. Όποιο, μα οποίο και να είναι το αποτέλεσμα, θα υπάρξουν πανηγυρίζοντες και ελπίζοντες. Θα βρεθούμε μπροστά σε ρεμβασισμούς, αλλά και σε υποσχέσεις που δεν θα τηρηθούν.

Το έχουμε ξαναπεί. Η ηθική απογοήτευση δεν συγκρίνεται με καμιά υλική απώλεια.

Κι όμως οφείλουμε να ψηφίσουμε.